

Sygn. akt I CSK 1640/22

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku G. W. i I. W.

z udziałem U. B., I. K., H. K., B. M., D. P., W. R., K. S., M. P., S. S., B. Ż., B. R.,
I. S., M. S. i T. Ż.

o stwierdzenie nabycia spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z 17 marca 2021 r., zaskarżając to postanowienie w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na oczywiste naruszenie przepisów art. 382 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c., art. 217 § 1 i 2 k.p.c., art. 227 k.p.c., art. 382 k.p.c. w zw. art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 258 k.p.c., art. 262 k.p.c., art. 272 k.p.c. i art. 232 zd. 2 k.p.c., a także art. 951 § k.c. i art. 945 § 1 pkt 1 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazali, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek

oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużyli się wnioskodawcy odwołując się we wniosku o przyjęcie skargi do sformułowanych w ramach podstaw kasacyjnych zarzutów. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się w przeważającej mierze na kwestionowaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i dokonanych w oparciu na nim ustaleń faktycznych. W ocenie skarżących Sąd Okręgowy nie uwzględnił całości materiału dowodowego, przyjął ustalenia Sądu pierwszej instancji oraz zaaprobował oddalenie przez ten Sąd wniosków dowodowych zgłoszonych przez pełnomocnika wnioskodawców w tym dowodu z zeznań świadków oraz konfrontacji świadków. Tymczasem zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę

zaskarżonego orzeczenia oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Po trzecie, skarżący w kontekście oczywistej zasadności skargi wskazują na naruszenie licznych przepisów postępowania. Wymaga jednak przypomnienia, że zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. skargę kasacyjną można oprzeć na naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Natomiast oczywista zasadność skargi determinuje konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia, co wynika z naruszenia przepisów prawa materialnego. Zatem oparcie argumentacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na naruszeniu przepisów postępowania – w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy – jest niewystarczające, nie pozwala bowiem na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wpływ na wynik sprawy ocenia się przecież przez odniesienie konkretnego rozstrzygnięcia do podstawy materialnoprawnej orzeczenia co do istoty sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2019 r., I PK 115/18). Natomiast oczywista zasadność skargi w aspekcie naruszenia art. 951 § 1 i art. 945 § 1 pkt 1 k.c. w ogóle nie została uzasadniona. Autor skargi ograniczył się w tym zakresie do wskazania, że doszło „w sposób oczywisty do naruszenia” tych przepisów, „gdyż stwierdzenie nieważności testamentów oraz stwierdzenia nabycia spadku na podstawie ustawy zostało dokonane z obrazą tychże przepisów” (k. 7 skargi kasacyjnej). Teza ta nie została jednak poparta żadną argumentacją.

Już tylko z tych przyczyn argumentacja dotycząca oczywistej zasadności skargi nie może być uznana za przekonującą i wystarczającą do przyjęcia skargi.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

a.s.